

PARAULES DE VIDA

Sembradors d'esperança

El dia 25 de març, solemnitat de l'Encarnació del Fill de Déu, celebrarem la Jornada per la Vida. Jesucrist, en fer-se home, va assumir una naturalesa en tot semblant a la nostra i va viure, des del moment de la concepció fins a la mort en creu, una existència plenament humana amb totes les conseqüències. No hi ha cap experiència autènticament humana que Ell no haja fet seua. En la resurrecció ens va obrir l'horitzó cap a una vida de plenitud en Déu. D'aquesta manera, el caràcter sagrat de tota vida humana queda reforçat. El seu valor no depèn d'una pretesa qualitat considerada en termes de benestar físic, psicològic o sociològic.

En la història de moltes persones es fa present el misteri del dolor i la malaltia. Els qui passen per moments més o menys prolongats de sofriment s'enfronten a experiències difícils i, en moltes ocasions, passen a dependre dels altres. En aquestes circumstàncies es pot caure en la desesperança perquè és difícil trobar sentit al sofriment, se senten cansats o arriben a pensar que són una càrrega. Si a aquesta pèrdua de l'esperança unim l'oblit de la dimensió transcendent de l'ésser humà que caracteritza la nostra situació cultural, ens trobem amb el fenomen de l'extensió de la idea que posar fi a una vida que aparentment

«no val la pena ser viscuda» és «més humà» i respectuós amb la dignitat de la persona. A la legalització i l'acceptació social de l'avortament li segueix la de l'eutanàsia. Tot això és manifestació de la pèrdua de l'esperança cristiana en la nostra cultura.

Els bisbes de la Subcomissió Episcopal per a la Família i la Defensa de la Vida han elaborat recentment un important document titulat *Sembradors d'esperança: acollir, protegir i acompanyar l'etapa final d'aquesta vida*. En ell ens recorden que l'ésser humà ha sigut creat per a viure i ser feliç,

i que rebutjar el dolor és just, per la qual cosa els professionals de la salut tenen l'obligació ètica de suprimir-lo i alleujar-lo. Cal desenvolupar les cures paliatives per evitar, en la mesura que siga possible, el sofriment que comporta la malaltia. En el fons de tot ésser humà hi ha un desig d'infinidat i, encara que no vol patir, desitja viure.

Per això, provocar directament la mort d'una persona no és moralment acceptable. Porta a una deshumanització del sofriment i del final de la vida. En primer lloc, perquè s'oblida que la necessitat més important de qui pateix és sentir-se acompanyat. L'ésser humà és feliç quan se sent estimat. Qui mor sentint-se acompanyat i estimat té una

mort digna. Hem de fomentar la cultura de la cura, del respecte, del consol fins al final. Quan una societat és capaç de comprometre's d'aquesta manera amb els malalts, s'engrandeix i es fa més forta.

Que aquesta jornada ens ajudi a adonar-nos que els cristians ens hem de comprometre en la defensa de la vida humana. No estem davant una qüestió secundària, ni per a cadascú de nosaltres ni per a la nostra societat.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Els *whatsapps* de l'àvia

L'àvia té setanta-vuit o setanta-nou anys. Ja ben a prop de la vuitantena. Cada matí desitja el bon dia als fills, als gendres i noies, als nets i altres membres de la família amb un *whatsapp* que comença amb alguna jaculatoria de les que li ensenyaren els pares de ben petita, o amb una pregària curta: «Beneït sigui el nou dia i el bon Déu que ens l'envia»; «Déu vos guard Mare de Déu, gardeu-me, sant àngel meu»; «A Déu m'encomano, a la Verge Maria, a la gràcia de Déu, que per sempre amb mi sia i amb tots els meus»... i continua en les festes notables amb un poema, una fotografia, un dibuix, un escrit breu al·lusiú a la celebració... La tecnologia li ha posat a l'abast un recurs comunicatiu que li permet un apropament als seus, que tots agraeixen. Alhora, li ofereix una

possibilitat de mestratge que és ben acollit i un acompanyament espiritual esperat per la majoria, perquè neix d'un testimoniatge de fe, de seguiment de Jesús sense fissures, arrelat en la fe dels pares, que li ensenyaren aquestes pregàries, l'acompanyaren en el coneixement de Jesús i en l'experiència del descobriment de l'amor que Déu ens té. El Dimecres de Cendra anuncià l'inici de la Quaresma. Tota la família es donà per assabentada i ja saben de què va. Prou que els n'ha parlat!

«Els nets són la corona dels avis, els pares són l'orgull dels fills» (Pr 17,6). La gratitud a l'àvia és general, per l'amor d'ella i de l'avi, per l'amor i el treball que han esmerçat per construir la família i per ajudar els seus membres a avançar harmònicament. Senten un gran

respecte perquè d'ells han rebut el do de la vida, a través dels seus pares. Saben, també, que els han d'ajudar moralment i material en aquesta etapa de la vellesa. Tenir cura d'ells com ells n'han tingut de fills i nets.

L'àvia creu en el que diu. Parla amb un convenciment que el *whatsapp* traspua. És testimoni de les paraules que escriu en el dia a dia, que tots coneixen i de les quals tots se n'han beneficiat en un moment o altre. Estima el Pare, segueix Jesús el Fill i confia en la força de l'Esperit. «Ensenyaré els teus camins als pecadors / i tornaran a tu els qui t'han abandonat. / Senyor, obre els meus llavis, i proclamaré la teva lloança» (Sl 50,15.17). I demà, un altre *whatsapp* de l'àvia!

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Sembradores de esperanza

El día 25 de marzo, solemnidad de la Encarnación del Hijo de Dios, celebraremos la Jornada por la Vida. Jesucristo, al hacerse hombre, asumió una naturaleza en todo semejante a la nuestra y vivió, desde el momento de su concepción hasta su muerte en cruz, una existencia plenamente humana con todas las consecuencias. No hay ninguna experiencia auténticamente humana que Él no haya hecho suya. En su resurrección nos abrió el horizonte hacia una vida de plenitud en Dios. De este modo, el carácter sagrado de toda vida humana queda reforzado. Su valor no depende de una pretendida calidad considerada en términos de bienestar físico, psicológico o sociológico.

En la historia de muchas personas se hace presente el misterio del dolor y la enfermedad. Quienes atraviesan momentos más o menos prolongados de sufrimiento se enfrentan a experiencias difíciles y, en muchas ocasiones, pasan a depender de los demás. En estas circunstancias se puede caer en la desesperanza porque es difícil encontrar sentido al sufrimiento, se sienten cansados o llegan a pensar que son una carga. Si a esta pérdida de la esperanza unimos el olvido de la dimensión trascendente del ser humano que caracteriza nuestra situación cultural, nos encontramos con el fenómeno de la extensión de la idea de que poner fin a una vida que aparentemente «no merece la pena ser vivida» es «más humano» y respetuoso con la dignidad de la persona. A la legalización y la aceptación social del aborto le sigue la de la eutanasia. Todo ello es manifestación de la pérdida de la esperanza cristiana en nuestra cultura.

Los obispos de la Subcomisión Episcopal para la Familia y la Defensa de la Vida han elaborado recientemente un importante documento titulado *Sembradores de esperanza: acoger, proteger y acompañar la etapa final de esta vida*. En él nos recuerdan que el ser humano ha sido creado para vivir y ser feliz, y que rechazar el dolor es justo, por lo que los profesionales de la salud tienen la obligación ética de suprimirlo y aliviarlo. Es preciso desarrollar los cuidados paliativos para evitar, en la medida de lo posible, el dolor que conlleva la enfermedad. En el fondo de todo ser humano hay un deseo de infinitud y, aunque no quiere sufrir, desea vivir.

Por ello, provocar directamente la muerte de una persona no es moralmente aceptable. Lleva a una deshumanización del sufrimiento y del final de la vida. En primer lugar, porque se olvida que la necesidad más importante de quien sufre es sentirse acompañado. El ser humano es feliz cuando se siente amado. Quien muere sintiéndose acompañado y querido tiene una muerte digna. Debemos fomentar la cultura del cuidado, del respeto, del consuelo hasta el final. Cuando una sociedad es capaz de comprometerse de este modo con los enfermos, se engrandece y se hace más fuerte.

Que esta jornada nos ayude a caer en la cuenta de que los cristianos nos tenemos que comprometer en la defensa de la vida humana. No estamos ante una cuestión secundaria, ni para cada uno de nosotros ni para nuestra sociedad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Isabel Morelló Culubret, missionera al Brasil durant 59 anys

Isabel va entrar a la Companyia de Santa Teresa de Jesús el 13 de juliol de 1958. En acabar el noviciat va ser destinada al Brasil on ha lliurat tota la seua vida religiosa en esta gran nació al llarg de 59 anys. La primera destinació fou a Rio de Janeiro, després a Porto Alegre, a continuació a Santanna do Libramento i de nou a Porto Alegre. Ara a petició seua marxa a Imperatriz, a la part nord del Brasil.

Ha servit a la Companyia amb càrrecs molt diversos, tots de molta responsabilitat. En arribar, després de ser professora del Col·legi de Rio, fou directora, més tard superiora de la comunitat. Destinada a Porto Alegre va ser mestra de novícies. Més endavant superiora i provincial.

Traslladada a Santa Anna do Libramento fou directora del col·legi. Allí va celebrar els 50 anys de vida religiosa, tenint com a lema, les paraules de sant Pau (Rm 8, 35): «Qui ens separarà de l'amor de Crist?». També el salm 143: «El Senyor és la meua roca, la meua fortalesa, no tinc por de res.»

Els últims set anys ha estat a Porto Alegre com a secretària provincial. La foto que s'adjunta és d'aquesta ciutat. La religiosa que l'acompanya és Ináh Canabarro de 111 anys i encara col·labora en les tasques de la comunitat com a pintora.

La Gna. Isabel, després d'acabar el seu servei com a secretària provincial, ha demanat anar a una

casa d'espiritualitat i de reunions de la ciutat d'Imperatriz, ubicada en una zona més pobre del Brasil.

Allí podrà tenir un contacte més directe i proper amb els més necessitats. Així ho expressa en la carta enviada recentment a la Delegació de Missions.

Delegació diocesana de Missions

Jornades de febrer a Lourdes

Cada any al mes de febrer, membres de l'Hospitalitat de la nostra diòcesi anem a Lourdes per participar a les jornades, que aquest any van ser del dissabte 8 al dimarts 11.

Què es fa en estes jornades? Es fan diferents reunions on es presenta el tema pastoral, novetats del Santuari; i preparar els actes del pelegrinatge diocesà, contractar els llits de l'hospital,

l'horari per les piscines... Són dies de reunions però també de pregària, d'estar davant la gruta demanant pel nostre pelegrinatge i pels malalts.

I acabem el dia 11 amb la Missa Internacional a les 10 h, aquest any amb molta assistència, tant de gent com de mossens.

Mn. Jordi Centelles Llop
Consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes de Tortosa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

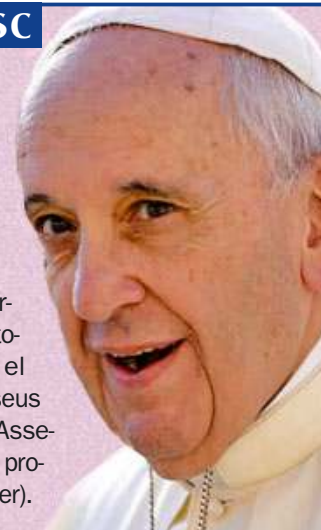

@Pontifex: «Jesús exhorta els seus deixebles perquè siguin sal i llum entre la gent. És sal qui viu i difon la gràcia de Crist; és llum qui fa resplendir l'Evangelí amb obres bones» (10 de febrer).

@Pontifex: «Junts contra el tràfic de persones! Només junts podem derrotar aquesta xacra i protegir les víctimes. La pregària és la força que sosté el nostre compromís» (10 de febrer).

@Pontifex: «La fe creix amb la invocació confiada, presentant a Jesús el que som, amb el cor obert, sense amagar les nostres misèries» (10 de febrer).

@Pontifex: «Encomano a la Verge Maria, Salut dels malalts, a totes les persones que porten el pes de la malaltia, així com als seus familiars i al personal sanitari. Asseguro a tots, amb afecte, la meua proximitat en la pregària» (11 de febrer).

Festa diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes

El diumenge dia 16 de febrer vam celebrar la festa diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes. Gent de les parròquies del nostre Bisbat, uns en bus i altres en cotxes, ens vam trobar per celebrar l'Eucaristia presidida pel nostre Bisbe. La monició d'entrada, dita pel president de l'Hospitalitat, donà pas a que entre tots fos una Eucaristia viscuda pels malalts, mossens, diaca, seminarista i autoritats.

La processó del Santíssim per la nau de la catedral, capella de la Mare de Déu de la Cinta i claustrès; la be-

nedicció als malalts i a tots els participants donà pas a la veneració de la medalla que surt de les mans de la imatge.

I després, 124 persones vam participar del dinar de germanor i la rifa de productes de les nostres terres. La tuna donà pas a una bona estona de convivència.

Sense oblidar-nos que del 25 al 29 de juny tots cap a Lourdes.

Mn. Jordi Centelles Llop
Consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes de Tortosa

Estar en soledat: alliberar-se de l'afecció, obrir-se a la suficiència

El dia 19 de febrer, el consiliari diocesà del moviment Vida Creixent, Mn. Joan Bajo, va fer la segona xerrada del curs 2019-2020 a l'Espai Patronat, dintre el cicle de conferències trimestrals organitzades per aquest moviment de gent gran, des de fa bastants anys.

El fil conductor d'aquest curs és: «La soledat en la gent gran. La pobresa silenciosa». Com sempre, hi col·labora el Consell Municipal de la Gent Gran de l'Ajuntament de Tortosa.

«Estar en soledat: alliberar-se de l'afecció, obrir-se a la suficiència», va ser el tema de la xerrada. En les persones grans la qualitat de relacions disminueix i es planteja un futur complex. No sols es tenen problemes de soledat, sinó que hi ha una xarxa social molt feble que no sap acompanyar en els moments més forts de les emocions: tristesa, abatiment, desencís, nostàlgia... La soledat apareix com una estranya companya, per distanciament social i aïllament afectiu.

En aquesta etapa de la vida apareixen diferents crisis: *d'identitat* (la persona gran se n'adona que ja no és el qui era i viu amb la incertesa de futur); *d'autonomia* (es veu alterada pel deteriorament físic); *de pertinença* (com ja no és productiva se sent aïllada i discriminada, malgrat la soledat pot ser imposada o buscada).

Però enmig de la soledat està la resiliència, la capacitat de fer front a les adversitats i sortir-ne enfortit. Ajuden a ella la neuroplasticitat, capacitat del cervell per adaptar-se i desenvolupar els processos necessaris per aconseguir situacions amb èxit; i el sistema immunològic, que actua com a reparador de situacions negatives i patològiques.

Factors que ajuden a ser resilient: control personal, actitud optimista, emocions positives, i un molt important és l'espiritualitat. Ajuden a afrontar la soledat: l'acceptació dels canvis, vida activa, metes saludables i projectes d'aprenentatge, participació social, gestió de les emocions. Quan s'aconsegueix activar les habilitats de resiliència millora la qualitat de vida i es gaudeix del propi benestar personal.

En acabar la xerrada vam donar les gràcies a Mn. Bajo per la seua exposició tan profitosa per a la gent de «joventut acumulada» i ens vam acomiadar fins a la propera conferència, que serà el 27 de maig.

I acabo amb unes paraules del papa Francesc: «No tengas miedo, confía en Dios, ten la seguridad de que Él está cerca de ti.»

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- ▶ **Dilluns 23**, Catedral, a les 18 h, Eucaristia d'aniversari de la mort del bisbe Moll.
- ▶ **Dimarts 24**, Catedral, a les 24 h, Eucaristia Baixada de la Mare de Déu de la Cinta.
- ▶ **Dissabte 28**, Jesús, Teresianes, recés de Quaresma per a laics.
- ▶ **Diumenge 29**, Tortosa, Seminari, MID.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Santa Caterina de Suècia, verge, filla de santa Brígida.

25. □ Dimecres [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Ga-

briel a Maria de Natzaret, anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.

26. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Alexandre, soldat màrtir; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró

de Baviera; santa Lídia, mare de família.

28. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jo 11,1-45 (o bé, més breu: 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

Diumenge IV de Quaresma (A)

COMENTARI

De la ceguesa a la fe en Crist

Joan ens presenta tot el camí que segueix el cec de naixement per arribar a la fe. Jesús el cura, però per al cec Jesús només és un home: *Aquell home que es diu Jesús*. Ara entren en joc els fariseus: *Els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi*. El gran problema és que aquell dia *era dissabte*. Per això les discussions: Si és pecador o si no ho és. Però sembla que els jueus ho tenen clar: *Nosaltres sabem que aquest home és un pecador*. Però el cec respon molt assenyat: *Que sigui un pecador, a mi no em consta. Només em consta una cosa: jo era cec i ara hi veig*. Però el cec també hi va veient interiorment: *Tots sabem que Déu no escolta els pecadors*. Si aquest no vingués de Déu, no tindria poder per a fer res. Ara Jesús ja no és un home qualsevol, ja ve de Déu. I Jesús li fa la pregunta definitiva: *¿Creus en el Fill de l'home?* I la fe del cec és total: *Hi crec, Senyor. I l'adorà, reconeixent-lo com a Déu*. El miracle sol no converteix; el cec primer pensa només en un home; els fariseus no creuen malgrat l'evidència del miracle. En canvi amb el diàleg amb Jesús, i amb cor ben obert i disposat, el cec arriba a la fe plena. Perquè com diu Jesús al final: *Si fóssiu cecs, no tindríeu culpa, però vosaltres mateixos reconeixeu que hi veieu; per tant, la vostra culpa no té cap excusa*. El gran pecat és no voler acceptar la ceguesa. Tots som cecs, i només Jesús ens pot guarir, però tan sols si acceptem que som cecs; altrament és impossible la curació. I cal ser valents, no com els pares del cec que tenen por i busquen excuses per a no afirmar clarament el miracle de Jesús. Valentia per creure. Perquè *Déu veu en el fons del cor*, com diu la primera lectura: *Allò que l'home veu no és allò que val; l'home només veu l'aspecte exterior, però Déu veu en el fons del cor*. I nosaltres, com diu Pau, il·luminats per Crist, som *llum*: *Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat*. Una vida així demostra que realment Crist i la fe en ell ens il·luminen.

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 16b,1.6-7.10-13a)

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i ves-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té al davant el seu ungit.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jesè el feu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna; / em guia per camins segurs, / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vesar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,8-14)

Germans, en altre temps vosaltres éreu foscor, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometen en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms; ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 9,1-41) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement. Escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Ves a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa «enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que veiem assegut captant?» Uns responien: «Sí, que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí, que el soc.» Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu, què en dius, d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home?» Ell respongué: «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà.

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sam 16,1b.6-7.10-13a)

En aquellos días, el Señor dijo a Samuel: «Llena tu cuerno de aceite y ponte en camino. Te envío a casa de Jesé, el de Belén, porque he visto entre sus hijos un rey para mí.» Cuando llegó, vio a Eliab y se dijo: «Seguro que está su ungido ante el Señor.» Pero el Señor dijo a Samuel: «No te fijas en su apariencia ni en lo elevado de su estatura, porque lo he descartado. No se trata de lo que vea el hombre. Pues el hombre mira a los ojos, más el Señor mira el corazón.» Jesé presentó a sus siete hijos ante Samuel. Pero Samuel dijo a Jesé: «El Señor no ha elegido a estos». Entonces Samuel preguntó a Jesé: «¿No hay más muchachos?». Y le respondió: «Todavía queda el menor que está pastoreando el rebaño». Samuel le dijo: «Manda a buscarlo, porque no nos sentaremos a la mesa mientras no venga». Jesé mandó a por él y lo hizo venir. Era rubio, de hermosos ojos y buena presencia. El Señor dijo a Samuel: «Levántate y úngelo de parte del Señor, pues es este». Samuel cogió el cuerno de aceite y lo ungió en medio de sus hermanos. Y el espíritu del Señor vino sobre David desde aquel día en adelante.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo; / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / Enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,8-14)

Hermanos: Antes erais tinieblas, pero ahora, sois luz por el Señor. Vivid como hijos de la luz, pues toda bondad, justicia y verdad son fruto de la luz. Buscad lo que agrada al Señor, sin tomar parte en las obras estériles de las tinieblas, sino más bien denunciándolas. Pues de vergüenza decir las cosas que ellos hacen a ocultas. Pero, al denunciarlas, la luz las pone al descubierto, y todo lo descubierto es luz. Por eso dice: «Despierta tú que duermes, levántate de entre los muertos y Cristo te iluminará.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 9,1-41) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, al pasar, vio Jesús a un hombre ciego de nacimiento. Entonces escupió en la tierra, hizo barro con la saliva, se lo untó en los ojos al ciego, y le dijo: «Ve a lavarte a la piscina de Siloé (que significa Enviado)». Él fue, se lavó, y volvió con vista. Y los vecinos y los que antes solían verlo pedir limosna preguntaban: «¿No es ese el que se sentaba a pedir?». Unos decían: «El mismo». Otros decían: «No es él, pero se le parece». Él respondía: «Soy yo». Llevaron ante los fariseos al que había sido ciego. Era sábado el día que Jesús hizo barro y le abrió los ojos. También los fariseos le preguntaban cómo había adquirido la vista. Él les contestó: «Me puso barro en los ojos, me lavé y veo». Algunos de los fariseos comentaban: «Este hombre no viene de Dios, porque no guarda el sábado». Otros replicaban: «¿Cómo puede un pecador hacer semejantes signos?». Y estaban divididos. Y volvieron a preguntarle al ciego: «Y tú, ¿qué dices del que te ha abierto los ojos?». Él contestó: «Que es un profeta». Le replicaron: «Has nacido completamente empecatado, ¿y nos vas a dar lecciones a nosotros?». Y lo expulsaron. Oyó Jesús que lo habían expulsado, lo encontró y le dijo: «¿Crees tú en el Hijo del hombre?». Él contestó: «¿Y quién es, Señor, para que crea en él?». Jesús le dijo: «Lo estás viendo: el que te está hablando, ese es». Él dijo: «Creo, Señor». Y se postró ante él.